

Wit is het werk van Robin Kolleman; wit van verbandgaas, maar ook van skelet.
(Tekst op Facebook van Olphaert den Otter, beeldend kunstenaar, 10 juni 2013)

Als je binnenstapt in haar tentoonstelling 'No Photo' bij Contemporary Matters in Haarlem is de eerste indruk een stille echo van het Wiener Aktionismus. In verbandgaas verpakte lichaamsdelen en organen: ik denk onwillekeurig aan Hermann Nitsch, Günter Brus, Heiner Holtappels, Rudolf Schwarzkogler. Maar er is geen bloed, geen drek, geen herrie en geen stank. Het is hier muisstil. Van dichtbij blijken er ook helemaal geen organen ingepakt. Alles is verband. Materiaal en object zijn één. Het hart is van verband, de nier, de aders, de hersenpan, de ruggengraat. Er zit ook geen steunijzer in: louter gazen verknoppingen zien we. Als het niet zo doodstil oogde zou je willen spreken van een exploded view van een lichaam. Wiens lichaam? Dat van Robin Kolleman? De aanwezigheid van zowel een zelfstandig in de ruimte hangende vagina als penis doen die mogelijkheid teniet. Ik besluit dat ik HET lichaam zie. 'No Photo: fragments of agency/agitation' is een 22-delige installatie, die ons het lichaam toont in al zijn kwetsbare verdeeldheid. Overal kan het mis gaan. Maar er is ook iets van hoop: het No Photo in de titel blijkt een taalimprovisatie op 'ex voto'. Er kan voor ieder kwetsbaar lichaamsdeel gebeden worden, een kaars gebrand, gehoopt minstens.

Ik stap door een eveneens gazen gordijn naar de twee achterraumtes. Hier is de sfeer anders. Er zijn objecten en foto's. De objecten zijn merendeels antieke poppen die onherstelbaar zijn verbeterd door Kolleman. De sfeer is wat meer sprookjesachtig; een kwalificatie waarin het snoeiharde karakter van menig sprookje is verdisconteerd. Ik zie een schattig popje, met onschuldig opgeslagen ogen. Lijfje van verbandgaas, mutsje van verbandgaas. Gewond toch? Het hoofd staat verkeerd op de romp. Nekje gebroken? Titel: 'The Exorsist'. Van onschuld is geen sprake meer. 'Hold On' houdt dat langer vol. Twee geboetseerde beentjes steken uit de muur, of zijn het schilderijhaken? En dan is er de vaas ('Ming'), die massief blijkt te zijn en opgebouwd is uit anderhalve kilometer verbandgaas. De tentoonstelling tovert met tegenstellingen. De twist die in veel werken zit maken ze lichter, of beter: minder zwaar.

Uiteindelijk besluit ik dat er een stil en lelieblank gesprek wordt gevoerd met mij, de kijker, over het - maar feitelijk mijn - lichaam. 'Agonie' is in de titel weliswaar weggestreept, maar het woord 'agitatie' bleef staan. 'No Photo' is een pijnlijke, maar te verdragen choreografie over de zwakke plekken in ons lichaam. De kwinkslagen in de tentoonstelling drijven de duivel uit en slepen ons erdoor.

Prachtig!

Te zien bij Contemporary Matters, Donkere Spaarne 32 in Haarlem, tot 6 juli 2013.